

POLITIK

LUBO OLACH

Politika láme charakter každému (len niekomu menej).

L'ubo Olach **POLITIK**

Služobník oligarchov

MARENČIN PT

POĎAKOVANIE

Rád by som sa poďakoval všetkým, ktorí mi pri písaní tejto knižky pomohli, dali mi cenné rady, priateľsky ma povzbudili a pridali aj inšpiráciu. Sú to predovšetkým moja manželka Marika, syn Ľubomír, dcéra Zuzka, zať Jožko a brat Miloslav, ktorý je prvým kritikom mojich knížiek.

Príbeh románu je vymyslený. Akákoľvek súvislosť s menami alebo udalosťami je náhodná a nezodpovedá realite.

© Ľubo Olach, 2015

© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2015

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover © Marenčin Media, 2015

Design © Marta Blehová, 2015

Jazyková úprava Sylvia Sachs

501. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-540-7

I. ČASŤ

CÉSAR RITZ COLLEGES SWITZERLAND

Do odletu nízkonákladovej spoločnosti Sky Europe do Züri-
chu zostávali tri hodiny. V rodine Piatkovcov prípravy na odchod
ich syna Filipa na štúdiá do Švajčiarska, presnejšie do mestečka
Brig, vrcholili. Nervozita všetkých členov rodiny sa dala krájať.
Bol január a ich syn odchádzal do prestížnej školy César Ritz
Colleges Switzerland, aby si po inžinierskom štúdiu na Vysokej
škole ekonomickej v Bratislave rozšíril svoje vzdelanie a dosiahol
titul MBA, čiže Master business of administration. Pre neho, ako
aj pre jeho rodičov, to nebolo ľahké rozhodnutie. Okrem toho,
že štúdium na tejto škole stálo dobre vyše milióna korún, exis-
tovalo riziko, ktoré si však Filipov otec nepripúšťal, že syn školu
nezvládne, peniaze vyjdú nazmar, pričom až takí milionári neboli.
Existovala aj možnosť, že ak by syn ochorel a vynechal by počas
jedného semestra štyri cvičenia, musel by semester opakovať, čo
by stálo ďalšie peniaze. Najťažšie však rodina zvládala fakt, že syna
uvidia až voľakedy v apríli, a tak prvý raz na Veľkú noc nebudú
všetci spolu.

Konečne, vzdychol si Filip, keď sa lietadlo odlepilo od zeme
a nabralo kurz Zürich. Nevedel celkom, čo ho vo Švajčiarsku
čaká, ale rozhodne to chcel skúsiť. Z domu vedel solídne nemec-
ky, a angličtinu, v ktorej budú všetky prednášky a práce, si počas
štúdiá vycibril na dostatočnej úrovni. Veď inak by TOEFL 500, čo
je skúška z angličtiny, ktorej úspešné zloženie je podmienkou na

štúdium v zahraničí, neurobil. Tešil sa na túto školu, ale zároveň sa jej trochu obával, lebo mal len matnú predstavu o tom, do čoho ide. Konkurencia na škole bude veľká, to si plne uvedomoval. Veď César Ritz Colleges Switzerland je členom Swiss Education Group. Túto vzdelávaciu inštitúciu v oblasti hotelierstva a cestovného ruchu odborníci radia medzi top desať najlepších na svete, a to už niečo znamená.

Z Zürichu do Brigu išiel Filip vlakom dobrú hodinu. Na svoje milé prekvapenie si všimol, že do tohto mestečka si kúpila lístok aj celkom sympatická baba. Veľkosť jej batožiny prezrádzala, že domov len tak hneď nepocestuje. Okrem toho vyzerala ako študentka, a tak sa jej prihovril. Ukázalo sa, že sa nemýlil. Naozaj to bola jeho budúca kolegyňa. Volala sa Ingeborg a pochádzala zo švédskeho Goteborgu. Pri spoločnej debate, keď hovorili najmä o tom, čo ich v škole čaká, im cesta rýchlo ubehla. Dohodli sa, že keď sa v campuse vybalia, pozisťujú čo a ako, tak sa o tri hodiny zídu v neďalekej kaviarni a spoločne si na nový študentský život pripijú.

Filipovi sa Ingeborg páčila. Bola blondína, tak, ako sa na Švédku patrí. Mala súmernú, trochu bledú, ale peknú tvár, prsia primerané k jej vyššej postave, štíhly pás, trošku väčšie boky a jej exkluzívne dlhé nohy vzbudzovali pozornosť každého normálneho muža. Jej otec vlastnil vo Švédsku niekoľko hotelov. Preto sa ako nádejná dedička chcela v hotelierskej profesii zdokonaľiť, aby mu raz, keď ich povedie, neurobila hanbu.

Filip to mal o poznanie ťažšie ako ona. Nielenže nemal žiadnu prax v tomto odbore, ale ani jeho rodičia mu nemohli dať toľko peňazí, koľko so samozrejmosťou míňala Ingeborg. To sa, pravda, dozvedel až trochu neskôršie. Jeho otec ako majiteľ reklamnej

agentúry na slovenské pomery zarábal dosť, ale predsa len nie toľko, aby syn mohol spokojne popíjať so svojimi spolužiakmi. No nekazilo mu to náladu.

Do kaviarne prišiel o čosi skôr, než sa dohodli. Už sa jej nevedel dočkať. Jeho budúci spolubývajúci nebol v izbe, a tak sa nič bližšie o tom, ako to na internáte či v škole chodí, nedozvedel. Aj preto bol rád, že sa s Inge, ako ju začal hneď po zoznámení volať, stretne. Okrem toho, že si spolu vypijú a bližšie sa zoznámia, iste sa od nej dozvie aj všeličo zaujímavé. Možno, tajne si fandil, to neskončí len pri poháriku a bude tu mať hneď priateľku. Inge, ako sa na ženu patrí, prišla s menším meškaním. Na jeho prevrpenie mu dala na privítanie letný bozk a opýtala sa ho, čo objednal. Keď jej povedal, že čakal na ňu, zakývala na servírku a bez rozmýšľania objednala dve veľké pívá. Otočili to ešte trikrát, a tak, keď im čašníčka oznámila, že je záverečná, mali v hlave namiesto školy alkohol. Keďže Filip chcel hrať pred ňou frajera, zaplatil celý cech on, aj keď mu Inge chcela naň prispieť. Keď však videl výšku účtu, ľutoval, že s tým nesúhlasil.

„Ďakujem, Filip, za pekný večer,“ prihovorela sa mu, keď odchádzali, „nabudúce ťa pozývam ja. Dúfam,“ usmiala sa pritom, „že neodmietneš.“

„Jasné, že nie. Už teraz sa na teba teším.“ Nato jej dal ruku na plece a spolu vykročili na internát.

Po nedeľnom oddychu a zoznamovaní sa so školou a okolím začali v pondelok naostro. Jednou z podmienok prijatia do školy bolo mať vlastný notebook. Každý študent denne dostával samostatné zadania, ktoré musel na najbližšej prednáške či cvičení ukázať profesorom, aby ich ohodnotili. Pri tom bola dôležitá nielen originalita myšlienok, ale aj ich obhajoba. Zo začiatku mal

Filip menšie problémy s angličtinou. Po dvoch mesiacoch však už svoj hendikep oproti Britom, Švédom, Indom a ostatným, ktorí mali angličtinu ako rodný jazyk, či sa ju učili odmalička, vyrovnal. Pravda, čo by to bolo za študentov, keby sa aj nezabávali.

Filip sa bližšie skamarátil, okrem Inge, s ktorou aj chodil, ešte s Johnom Fitzpatricom zo Škótska, Šimonom Mayerom z Izraela a Sin Li z Číny. Johnov otec bol generálom britskej armády a v kaki farbách Albionu pochodil pol sveta. Na ľútosť celej rodiny, v ktorej vojenské remeslo malo už dlhú tradíciu, John odmietol nosiť vojenskú torbu a radšej dával prednosť voľnejšiemu životu. Šimonova rodina pochádzala z Berlína, ale po II. svetovej vojne sa presťahovala do Tel Avivu. V tomto, na Izraelské pomery modernom a rozkošníckom meste, vlastnili niekoľko veľkých cukrárni, zmenárni, ako aj hotel naproti pláži, ktorú obmývali vody Stredozemného mora. V Pekingu Liinmu otcovi patrili okrem luxusného Havanského klubu ešte dva hotely a VIP hotel v hlavnom meste provincie Sečauán Čcheng du. Vzhľadom na politiku čínskej vlády, keď rodina mohla mať len jedno dieťa, sa Li vydala po otcových stopách a išla študovať hotelový manažment do tej najlepšej školy. Aj keď im to spočiatku ani nenapadlo, vzhľadom na rozličné kultúry, z ktorých pochádzali, stali sa partiou, ktorá si rozumela a na nejaké veľké konvencie si nepotrpela. Na začiatku ich všetkých spojil Filip a jeho empatické schopnosti. Neskôršie to už nebolo treba.

Inge, ako príjemné prekvapenie, oznámila priateľom, že má narodky, a teda ich pozýva večer k sebe. Pravda, okrem nich sa na oslove zúčastnili i jej krajanovia Svenson a Gustavson. Tí už v Brigu študovali druhý rok a obidvaja mali o ňu veľký záujem. Pozvaní boli ešte ďalší kolegovia, takže v izbe sa nedalo takmer ani pohnúť.

Alkohol tiekol potokom. Severania, ako to už býva u nich zvykom, naliali do seba v čo možno najkratšom čase čo najviac alkoholu a po dvoch hodinách boli mŕtvi. Ostatní postupne odchádzali, až v izbe ostali len Inge, jej spolubývajúca Draga z Chorvátska a Filip. Všetci traja toho už tiež dosť popili, a tak privítali Dragin návrh, aby si zahrali fľaškovú ruletu. To nie je na zahodenie, pomyslel si Filip, vidieť ju holú. Postavu má celkom dobrú a jej prsia priam lákajú človeka, aby ich chytil do ruky. Prvý sa však na potešenie dievčat ocitol holý on. Draga si ho skúmavo obzerala, ale zdržala sa komentára. Fľašku naposledy rozkrútil a bol zvedavý, na koho jej hrdlo ukáže. Zastavila sa pred Inge. Na sebe už mala len blúzku bez podprsenky a nohavičky, ale vyzliekla si práve tie. Znovu roztočila fľašku, ale opäť zastala pred ňou. Tentoraz si už dala dole aj blúzku. Na veľkú Filipovu ľútosť Draga zostala nielen v spodnej bielizni, ale na sebe mala aj jemnú červenú blúzku, ktorá ešte viac zvýrazňovala jej vzrušujúce prsia.

„Takže teraz vám budem dávať úlohy,“ rozkazovačne sa ujala slova Draga. „Kto ich nesplní, svoje veci nedostane. Pozor, začíname.“ Nato zažmúrila oči a rukou siahla do kopy oblečenia, ktoré bolo pred ňou.

„Ak sa nemýlim,“ so smiechom komentovala svoju činnosť, „toto sú Filipove slipy,“ povedala a zamávala s nimi. „Ak ich chceš získať, musíš Inge postaviť bradavky. Ako vidíš, sú spokojne zastrčené v jej prsiach. Máš na to desať sekúnd. Teraz!“

Filip priskočil k Inge a obidvomi rukami jej ich začal trieť a stíkať. Postavili sa vari okamžite, ako sa ich dotkol. Veď už len pomyslenie, že pred Dragou jej bude chytať prsia, ju riadne vzrušovalo. Druhá záloha, ktorú vytiahla, bola Ingina. Urobila to naschvál. Podľa hmatu vedela, že sú to jej nohavičky, ale páčilo sa

jej dávať im erotické úlohy. Teraz mala na oplátku Filipovi postaviť vtáka. Pozrela sa na neho a videla, že trochu očervenel. To ju vzrušilo. Aj keď spolu pravidelne spávali a robili kdečo, predsa len Filip nebol na takéto verejné zábavky celkom pripravený. Prikázala mu ľahnúť si. Ešte ani nemal hlavu na koberci a už mu ho držala v rukách. Stačilo, keď mu jemne prešla prstom po žaludi a hneď bol pripravený k boju. Draga ich podobnými úlohami tak rozrážala, že keď dostali svoje oblečenie, rýchlo odišli k Filipovi do izby a tam si to parádne rozdali.

Aj ona bola poriadne vzrušená, ale v tento večer si to musela urobiť sama. Tajne dúfala, že si dajú švédsku trojku, ale nakoniec, na jej žiaľ, nič z toho nebolo.

* * *

V Brige študoval aj jeden z mnohých synov brunejského sultána. Niežeby bol sprostý, to nie, ale učiť sa mu až tak veľmi nechcelo. Opakoval ročník a opäť to nezvládol. Na prekvapenie mnohých, druhý raz mu už vedenie školy „reparát“ nepovolilo. Synáčik sa spoliehal, že otcove peniaze aj tu za neho urobia svoje, ale preráтал sa. Musel zo školy odísť a hotovo. Udržať dobré meno školy, to bolo pre jej vedenie to najdôležitejšie. Žiadne milióny od sultána na tom nemohli nič zmeniť.

V škole venovali veľkú pozornosť nielen teórii. Po absolvovaní skúšok nasledovala prax v hoteli, a to nie v hocijakom. Filip začal svoje prvé konkrétne kroky robiť v Zürišskom exkluzívnom päťhviezdičkovom hoteli Baur au Lac, ktorý má už takmer dvestoročnú tradíciu. Má jedinečnú polohu vo vlastnom súkromnom parku v srdci Zürichu, na brehu rovnomenného jazera. Zásľuhu na sláve

tohto hotela majú dve vyhlásené reštaurácie, z ktorých jedna má terasu v idyllickej záhrade, príjemný bar a nočný klub s vynikajúcou povestou. Vstup doň majú výhradne len jeho členovia. Od svojho založenia, čo je už takmer päťdesiat rokov, je Club Diagonal jedným z tých miest vo Švajčiarsku, kde sa tradične schádza Zürišská smotánka. Dostať sa do takéhoto hotela na prax, to neznamena len získať značné praktické vedomosti na najvyššej úrovni, ale aj prísť k známostiam, ktoré sa, obrazne, nedajú zaplatiť.

Keď Filip prvýkrát prišiel do hotela, padla mu sánka. Tolko luxusu a noblesy ešte nevidel. Hotel zariadený v starom štýle, kde sa všetko lesklo a svietilo čistou, ho ohúril. Keď išiel po čosi do podzemného parkoviska, videl tam tie najluxusnejšie značky áut. Bol nimi nadšený. Hm, hovoril si v duchu, teraz poznávam, ako žije horných desaťtisíc, nielen tých švajčiarskych, ale aj z celého sveta. Nemýlil sa. V rámci praxe robil v reštaurácii pomocného čašníka a na stôl nosil jedlá spoločnosti šéfovi FIFA Seppovi Blatterovi, ktorý v tomto hoteli oslavoval svoju šesťdesiatku, stretol tu aj Michela Platiniho a ďalších významných ľudí, nielen z futbalovej brandže. Pravda, pri nosení jedla toho s nimi veľa nenahovoril. Na rozdiel od teoretických predmetov, z ktorých poväčšine dostával áčko, mu práca v reštaurácii veľmi nešla. V nosení jedál bol dosť nešikovný a nie vždy dobre rozumel objednávke, ak hostia chceli jedlá s francúzskym názvom. Okrem toho, väčšina čašníkov v reštaurácii bola z bývalej NDR – a tí sa k nemu chovali nadradene.

Zaujímavejšia bola jeho prax v room servise. Tá spočívala v tom, že keď si hosť telefonicky objednal nejaké jedlo či pitie do izby, on mu to tam doniesol. Okrem toho, že pritom zvyčajne dostal slušné díško, mal niekedy čas aj na kratšie či dlhšie rozhovory. Raz sa mu stalo, že priniesol objednané jedlá do apartmánu,

kde bývala židovská rodina. Keď od hlavy rodiny žiadal, aby mu podpísal ich príjem, odmietol. Filip na neho nechápavo pozeral, ale jeho gesto bolo jednoznačné. Vyzval ho na odchod. Po príchode na pracovisko hneď bežal za vedúcim room servisu.

„Pán Oberhaus,“ začal vzrušene, „v apartmáne číslo 603 mi odmietli podpísať príjem objednávky. Čo mám teraz robiť?“

„To je zvláštne,“ zamýšľal sa Filipov šéf, „v tom niečo musí byť. Hovoriš, že je to apartmán 603 na šiestom poschodí? Aký máme teraz mesiac? September? Tak to je jasné. Tam teraz predsa bývajú Peresovci z Izraela, ktorí k nám v tomto období už roky chodia. Keďže je dnes sobota, teda sabat, odmietli ti objednávku podpísať, lebo im to náboženstvo nedovoľuje. Zajtra ti to pán Peres bez problémov podpíše, len nesmieš na to zabudnúť.“

Tak sa aj stalo. Keď Filip za ním v nedeľu prišiel, dostal nielen bohatý tringelt, ale sa s ním aj dlhšie porozprával. Počas svojej praxe obsluhoval aj princeznú zo Saudskej Arábie. Keď prišiel na piate poschodie, ktoré mala celé obsadené, otvoril mu člen z jej ochranky a spýtal sa, čo si praje. Ukázal mu na veci, ktoré si objedнала. Nato zavrel pred ním dvere s tým, aby počkal, že si to overí. Po chvíľke mu otvoril, pričom vozík sám odviezol k svojej panej. Po vari dvoch minútach dvere na chodbe opäť otvoril, postrčil mu vozík, na ktorom bolo položených sto dolárov, so slovami: „To ti posielam jej veličenstvo princezná.“

Inokedy si uprostred noci objednala šampanské mladá Polka. Privítala ho len v župane, pod ktorým evidentne nemala nič. Keď otvoril fľašku a nalial jej do pohára, požiadala ho, aby si s ňou pripil na zdravie. Váhal, pretože ho pred nástupom do praxe v room servise upozorňovali, že hostí si musí držať od tela, pričom zvlášť si mal dať pozor na podobné prípady.

No, jeden pohárik, hovoril si v duchu, si vari môžem dať. Fúkať nám nedávajú, takže sa nič nemôže stať.

„Nalej mi ešte jeden a sebe dolej tiež,“ rozkazovačne mu povedala Vladka, ktorá sa mu takto predstavila.

„Madam, ja nemôžem piť. Som v službe. Ak by mi na to vedúci prišiel, tak ma vyhodia zo školy!“

„Ale, čo sa bojíš! Ako by na to mohol prísť?! Len si pekne daj!“

Šampanské mu chutilo a aby mal pokoj, tak ho na dúšok vypil.

„No vidíš, a je to v tebe. Nie je dobré? Teraz mi ešte napusti vodu do vane. Pôjdem sa okúpať.“

Váhal. O tom, že by mal robiť aj takéto služby, mu nikto nič nehovoril.

„No čo je s tebou?“ kričala za ním z kúpeľne. „Vari sa bojíš vody?“

Vladka vôbec nevyzerala zle. Mala tak okolo tridsať rokov, štíhlu postavu, rozpustené gaštanové vlasy a pod županom sa jej vynímali plné prsia. Vstúpil do veľkej kúpeľne plnej zrkadiel. Oproti vane si Vladka zväzovala vlasy. Vyzvala ho, aby už konečne pustil vodu do vane. Počas toho, ako miešal vodu na tú správnu teplotu, Vladka zhodila zo seba župan, pristúpila k nemu a zoza-du ho jemne chytila za vtáka. Od prekvapenia sa strhol. O týchto veciach kolovali medzi personálom rozličné povesti, ale zdalo sa mu, že to patrí k ich folklóru.

Otočil sa, a keď videl holú Vladku, okamžite sa mu postavil. Usmiala sa na neho, ale on stál ako prikovaný.

„No nestoj tu ako snehuliak! Čo si nevidel nahú ženu? Vyzlie-

kaj sa! Dáme si rýchlovku, alebo vari nechceš? Všetko vidím, ako sa ti zdávajú nohavice.“

Odkedy odišiel z Brigu do Zürichu na prax, babu nemal a Vladka veru nevyzerala zle. No ešte váhal. Všetko vyriešila ona. Podišla k nemu, jednou rukou ho chytila za rozkrok a druhou mu začal rozopínať nohavice. To už rozum prestal fungovať. Pokiaľ mu ona dávala dole nohavice, chytil ju za prsia a vzrušene jej dráždil bradavky, ktoré sa, ako na rozkaz, vzápätí postavili. Potom už všetko dostalo rýchly spád. Dotiahla ho na posteľ, osedlala si ho a divokou jazdou sa o chvíľu obidvaja urobili.

„Tak, mladý,“ prihovorila sa mu potom, keď sa vydýchala, „nesklamal si ma. Bolo to fajn. Teraz sa rýchlo obleč, aby ťa ten tvoj šéf nezaháňal. Zato, že si ma tak pekne obslúžil, tu máš päťdesiat frankov.“

Keď videla, že ich Filip nechce zobrať, zasmiala sa.

„Nebud' sprostý. Mne tie peniaze nechýbajú a tebe sa zídu. Všetko dopredu si nevedel, ako to celé dopadne, tak si nepripadaj ako gigolo. Tu máš, ber si ich a už chod!“

Odchádzal ako v snách. Za dverami izby sa však rýchlo spamätal. Pozrel na hodinky a obľiala ho horúčosť. Preč bol približne dvadsať minút. Ak si to boss všimol, alebo niekomu treba zase niečo odniesť, a on tam nie je, tak bude mať prúser na mraky. Našťastie šéf v kancelárii podriemkaval a zdalo sa, že všetko je v poriadku. S obavou čakal, kedy sa prebudí. Nakoniec jeho dobrodružstvo dopadlo dobre. Nikto si nič nevšimol, ale Filip si zaumienil, že takto riskovať už nebude. Veď keby ho vyhodili zo školy, čo by doma povedal rodičom?

Veľa sa naučil, aj keď bol pridelený k banketovej partii. Síce si

dost vyťahal ruky pri vláčení stolov a stoličiek, ale videl, čo všetko treba pre prípravu špičkovej recepcie urobiť, pripraviť, aby bolo všetko na jednotku. Čiže koľko čašníkov treba na určitý počet ľudí, s akými veľkými rezervami jedla treba rátať pri rozličných počtoch hostí, koľko vína, nápojov treba pripraviť na jednu hlavu... Po banketoch a recepciách vždy zostalo množstvo toho najlepšieho vína, koňakov a iných alkoholických nápojov, takže mal možnosť ich všetky degustovať a tak zistiť, ako chutia tie nápoje, ktoré bežne stoja desaťtisíce korún a o ktorých ani nevedel, že existujú.

* * *

Jednou z veľkých predností César Ritz Colleges Switzerland je skutočnosť, že škola pre svojich študentov každoročne organizuje dvojdnový veľtrh pracovných príležitostí. Na ten prichádzajú zástupcovia všetkých významných svetových hotelových spoločností. Absolventi si tak môžu vybrať krajinu, miesto aj hotel, kde chcú pracovať. Vzhľadom na povesť školy a renomé ich kolegov, ktorí sa v praxi plne osvedčili, nikto po promócii nezostane bez práce, čo je bezpochyby obrovský benefit tejto školy. Filip sa rozhodol, že najskôr skúsi šťastie v zahraničí a až potom príde domov a svoje skúsenosti uplatní tam. Keď mu Sin Li ukázala, ako vyzerá otcov hotel Jin Jiang v Čcheng du v Číne, dostala ho na prvýkrát. Pravda, najskôr si pozrel na internete, čo o ňom hovorí Google. Jeho špičkový interiér, majestátna budova ako aj samotné vyše štrnásť miliónové mesto ho upútali. Samozrejme, svoje urobila aj ponuka robiť v tomto špičkovom hoteli šéfa marketingu. Okrem toho ho lákala aj Sin Li so svojou zmyselnosťou. Toto miesto mu

ponúkli aj preto, že jeho diplomovka s témou „Hotelový marketing a jeho úskalia“, bola vyhodnotená ako najlepšia v ročníku. Za ňu dostal titul Master business of administration.

Filipovi rodičia veľkú radosť z toho, že odchádza kdesi do Číny, nemali. Uvedomovali si, že odtiaľ len tak rýchlo domov nepriđe. Okrem toho, čo v tej Číne chce robiť? Veď podľa médií je to zaostaná krajina, ktorá všetko kopíruje, ľudia tam hladujú a je tam komunistická diktatúra. No Filip, keď sa raz pre niečo rozhodol, už len ťažko sa dal od toho odhovoriť. Písal sa rok 2002. Na letisku vo Schwechate nastúpil do Airbusu ruskej spoločnosti Aeroflot a takpovediac oddal sa osudu, aj keď na ten práve veľmi neveril. Vždy tvrdil, že človek musí byť pripravený, ak sa mu naskytné nejaká veľká príležitosť. Tú musí využiť, pretože taká prichádza raz, najviac dva razy za život. Uvedomoval si však, že bez patričného šťastia to nejde, a to chodí, ako hovoril, len k pripraveným.

Filip bol stodeväťdesiatdvacentimetrový blondiak s modrými očami. Jeho vysoká postava vzbudzovala zdanie chudého mladého muža, ktorý posilňovňu nevidel ani náhodou. Nebola to celkom pravda, lebo napriek tomu vážil osemdesiatosem kilogramov, a tak, keď sa na Zlatých pieskoch dal do plaviek, vyzeral celkom dobre. Podobne ako jeho postava zavádzala aj jeho pekná, trochu zženštilá tvár. Na prvý pohľad pôsobila na ľudí nie veľmi presvedčivo. Opak však bol pravdou. Filip bol cieľavedomý, mimoriadne pracovitý a za svojím cieľom išiel za každú cenu. Bol z neho seba-vedomý mladý muž, ktorý perfektne ovládal angličtinu a skoro tak dobre aj nemčinu. Jeho ego posilnil aj úspech v škole, keď jeho

diplomovka bola vyhlásená za najlepšiu prácu roka. S touto výbavou, plný očakávania a vzrušenia, smelo zamieril do Ríše stredú, ako Číňania radi nazývajú svoju krajinu.

Peking ho po jedenástich hodinách letu privítal tak, ako mu povedali. Ovzdušie hlavného čínskeho mesta bolo zahalené smogom, vlhkosť vzduchu bola na dobrej osemdesiatke, pričom ortuť na teplomere sa šplhala k tridsiatim piatim stupňom Celzia. V príletovej hale ho už čakala Sin Li. Radostne na neho mávala, len čo ho zbadala. Po srdečnom zítaní povedala šoférovi, nech do auta naloží jeho batožinu a sediac spolu na zadnom sedadle sa viedli do hotela Jianguo, ktorý patrila Sin Liinmu otcovi. V ňom bude mať k dispozícii apartmán a všetky služby hotela vrátane jedla grátis. Po troch dňoch, keď sa zaklimatizoval, zamieril znovu na pekinské letisko, no nevracal sa domov, ale do svojho nového pôsobiska, do hotela Jin Jiang v Čcheng du. Toto mesto je od Pekingu vzdialené približne tisíc osemdesiat kilometrov. Po takmer trojhodinovom lete konečne pristál v ciele svojho putovania za novým životom.

Počas letu si v duchu hovoril, že Peking ho síce sklamal, ale návšteva Zakázaného mesta stála za to. Z rozprávania Sin Li, ktorá mala rada históriu svojej krajiny a bola na ňu patrične hrdá, sa dozvedel veci, ktoré nie sú všeobecne známe, ba skôr si odporujú. O Zakázanom meste sa v bedekroch tvrdí, že doň zvonku nikto nemohol prísť, že cisára nikto nemohol vidieť a kto sa tu narodil, tu aj musel zomrieť. To vraj nie je celkom pravda. Samozrejme, do Zakázaného mesta nemohol niekto len tak prísť, ale pre významných ľudí z provincií a, samozrejme, pre vyslancov z rozličných krajín, zákaz vstupu neplatil. Aj s tým videním to trochu kríva. Všetci museli cisára obsluhovať a minimálne konkubíny ho pri milovaní museli mať pred očami.